

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **město Slavkov u Brna**, se sídlem Palackého nám. 65, Slavkov u Brna, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Odboru dopravy, ze dne 12. 8. 2013, č. j. JMK 69205/2013, Sp. zn. S-JMK 69205/2013/OD, se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 7. 10. 2013 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2013, č. j. JMK 69205/2013, sp. zn. S-JMK 69205/2013/OD, kterým zamítl odvolání

žalobce proti předchozímu rozhodnutí Městského úřadu Slavkov u Brna, odboru dopravy a silničního hospodářství, silničního správního úřadu, ze dne 13. 5. 2013, č. j. DSH/9695-13/4088-2012/JNB a toto bylo zároveň potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně došlo k zamítnutí žádosti žalobce o povolení zvláštního užívání silnice ke zřízení vyhrazeného parkování na místní komunikaci č. 22c na ulici H., na pozemku p. č. 64 v k. ú. Slavkov u Brna před RD č. p. 7.

II. Obsah napadeného rozhodnutí žalovaného

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného je mj. uvedeno, že souhlasné stanovisko příslušného orgánu Policie ČR podle ust. § 25 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) je zákonná podmínka pro vyhovění žádosti žadatele. Žádosti o užívání komunikace k jiným než obvyklým účelům formou rozhodnutí nemůže silniční správní úřad vyhovět, pokud nemá k dispozici souhlasné stanovisko příslušného orgánu Policie ČR. Žalobce v rámci odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí napadl obsah stanoviska Policie ČR ze dne 13. 2. 2013, kterým došlo k vyjádření nesouhlasu s žádostí žalobce – žadatele. V takových situacích odvolací orgán postupuje napadené stanovisko k přezkoumání nadřízenému příslušnému orgánu Policie ČR.

V daném případě však již sám žalobce – odvolatel dal podnět k přezkumnému řízení tohoto stanoviska a nadřízený orgán – Krajské ředitelství Policie Jihomoravského kraje, odbor služby dopravní policie, ve svém sdělení k „odvolání proti stanovisku DI ÚO Blansko – Vyškov“ ze dne 17. 4. 2013 po komplexním prostudování neshledal důvody ke zrušení nebo změně napadeného stanoviska a neshledal v něm žádné nezákonnosti. Nadřízený orgán sdělil, že na základě místní znalosti je známo, že v dané lokalitě je dlouhodobě nedostatek veřejných parkovacích stání; vlivem nedostatečného počtu parkovacích stání dochází k odstavování a parkování vozidel na nevhodných místech, což má značně negativní vliv na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích; tento dlouhodobě nevyhovující stav nelze dále zhoršovat. Z uvedeného je zřejmé, že stanovisko PČR, KŘ JMK, Územní odbor Blansko – Vyškov, DI Vyškov ze dne 13. 2. 2013 již bylo nadřízeným orgánem přezkoumáno. Žalovaný proto nebude iniciovat jeho opětovné přezkoumání, neboť obsah stanoviska již byl jednou nadřízeným orgánem prošetřen a podruhé prověřovat stejnou námitku není z hlediska řízení ekonomické. Nadřízený orgán PČR ve svém sdělení ze dne 17. 4. 2013 jednoznačně upřesnil nesouhlasné stanovisko s ohledem na vliv záměru žadatele na bezpečnost nebo plynulost silničního provozu.

III. Podstatný obsah žaloby

V návrhu na zahájení řízení žalobce namítal, že jedním z podkladů rozhodnutí silničního úřadu bylo stanovisko Krajského ředitelství Policie Jihomoravského kraje, Územního odboru Blansko – Vyškov, dopravního inspektorátu – pracoviště Vyškov. Podle názoru žalobce v dané věci nemohlo navrhané zvláštní užívání ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu. Jednalo se totiž o zřízení jediného vyhrazeného parkovacího stání a silniční úřad nebyl povinen ve smyslu ust. § 25 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích vyžadovat ke svému rozhodnutí stanovisko Policie ČR. Pokud však i přesto bylo stanovisko

součástí spisového materiálu, silničnímu úřadu to nemohlo bez dalšího znemožnit žádosti vyhovět a být tak jediným důvodem pro její zamítnutí.

Žalobce na základě téhož názoru napadá i samotný obsah tohoto stanoviska, neboť je přesvědčen, že zřízení jednoho vyhrazeného parkování na ulici Husova nemůže ohrozit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu ve městě.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zopakoval podstatnou skutkovou a právní argumentaci obsaženou v jeho napadeném rozhodnutí. Dále uvedl, že je celkem běžnou praxí silničních správních úřadů žádat stanovisko policie vždy, pokud jde o to, co se děje na vozovce. Sem spadá i zřizování vyhrazeného parkování. Je pak na zvážení správního orgánu, zda při znalosti místních poměrů posoudí, že v konkrétním případě nemůže zvláštní užívání místní komunikace ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu a stanovisko policie si nevyžádat. V případě, že však nesouhlasné stanovisko Policie ČR již má silniční správní úřad k dispozici, nemůže žádosti vyhovět, neboť by to bylo v rozporu se zákonem o pozemních komunikacích. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správního spisu vyplývají následující skutečnosti.

Dne 30. 10. 2012 podal žalobce u Městského úřadu Slavkov u Brna, odbor dopravy a silničního hospodářství žádost o povolení zvláštního užívání komunikace podle § 25 odst. 6 písm. c) bod 4 – vyhrazené parkovací stání na místní komunikaci ul. H. č. 22c, pozemek p. č. 64, Slavkov u Brna – využívané jako veřejné parkoviště. Jako důvod zvláštního užívání komunikace bylo uvedeno, že vyhrazené parkovací stání bude v prospěch R. M., ul. H. 7, S. u B.

Téhož dne prvostupňový správní orgán podal na Policii Jihomoravského kraje, dopravní inspektorát Vyškov žádost o vydání stanoviska podle ust. § 25 odst. 6 písm. c) bod 4 zákona o pozemních komunikacích. V této žádosti je mj. uvedeno, že by se mělo jednat o dvě parkovací stání na stávajícím veřejném parkovišti pro obyvatele RD č. p. 7, žadatele R. M., H. 7. Město Slavkov u Brna ve vyhlášce o místních poplatcích umožnilo občanům za paušální poplatek vyhrazení parkovacího stání.

Dne 11. 12. 2012 proběhlo jednání, jehož se účastnili zástupce žalobce, zástupce Městského úřadu Slavkov u Brna, zástupce Krajského ředitelství PČR Blansko – Vyškov, zástupce Krajského ředitelství PČR Brno a zástupce Krajského ředitelství PČR DI Vyškov. Předmětem jednání bylo vyhrazení parkování ve Slavkově u Brna v souvislosti s vyhláškou o

místních poplatcích umožňující vyhrazené parkovací stání občanů města. Jako stanovisko „PČR“ je uvedeno, že tato nesouhlasí s udělením povolení k vyhrazenému parkování podle § 25 zákona o pozemních komunikacích na ul. H. ve Slavkově u Brna.

Dne 12. 2. 2013 prvostupňový správní orgán zaslal identickou žádost o vydání stanoviska, jak tomu bylo v případě žádosti ze dne 30. 10. 2012. Dne 13. 2. 2013 vydalo Krajské ředitelství Policie Jihomoravského kraje, Územní odbor Blansko – Vyškov, dopravní inspektorát – pracoviště Vyškov stanovisko k této žádosti, v jehož rámci tento dotčený orgán státní správy vyslovil nesouhlas s předmětným návrhem s odůvodněním, že veřejná parkovací stání jsou dlouhodobě v nedostatečném počtu, přičemž smyslem vyhrazených parkovacích stání na pozemních komunikacích by mělo být umožnění zaparkování imobilních osob v blízkosti místa jejich pobytu.

Ve správním spise je dále založena písemnost Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie Jihomoravského kraje, odboru služby dopravní policie ze dne 18. 4. 2013, adresovaná prvostupňovému správnímu orgánu, označená jako „Odvolání proti stanovisku DI ÚO Blansko – Vyškov – sdělení“, v níž je mj. uvedeno, že tomuto policejnímu orgánu bylo postoupeno podání prvostupňového správního orgánu, nazvané „podnět k přezkumnému řízení“ ve věci vydaného závazného stanoviska dopravního inspektorátu Policie ČR, Územní odbor Blansko – Vyškov. Dále je uvedeno, že odbor služby dopravní policie po komplexním prostudování doručeného podání a provedeném šetření uvádí, že neshledává důvody ke zrušení nebo změně napadeného stanoviska, jak má na mysli ust. § 149 odst. 5 správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. V napadeném závazném stanovisku dopravního inspektorátu nebyly shledány žádné nezákonnosti. V této písemnosti je dále uvedeno, že se prioritně institutu ust. § 25 odst. 6 písm. c) bod 4 zákona o pozemních komunikacích užívá a vyhrazená parkovací místa se zřizují v odůvodněných případech na žádost osoby těžce postižené nebo těžce pohybově postižené; na základě místní znalosti dopravní inspektorát uvádí, že „...v dané lokalitě je dlouhodobě nedostatek veřejných parkovacích stání...“; vlivem nedostatečného počtu parkovacích stání dochází k odstavování a parkování vozidel na nevhodných místech, což má značně negativní vliv na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a tento dlouhodobě nevyhovující stav nelze dále zhoršovat.

Dne 13. 5. 2013 bylo vydáno prvostupňovým správním orgánem rozhodnutí o zamítnutí předmětné žádosti.

Žalobce proti tomuto prvostupňovému správnímu rozhodnutí podal dne 29. 5. 2013 odvolání, v němž uvedl, že napadá obsah stanoviska Krajského ředitelství Policie Jihomoravského kraje, Územního odboru Blansko – Vyškov, dopravního inspektorátu – pracoviště Vyškov ze dne 13. 2. 2013 s tím, že zřízením jednoho vyhrazeného parkování na ul. Husova nemůže být ohrožena bezpečnost nebo plynulost silničního provozu ve městě. Úkolem PČR při vydávání předmětného stanoviska je pouze posoudit vliv záměru na bezpečnost nebo plynulost silničního provozu a policii nenáleží hodnotit počet veřejných parkovacích stání ve městě, ani jí nepřísluší zabývat se smyslem vyhrazeného parkovacího stání; důvody, které ve svém stanovisku uvedl dopravní inspektorát, nemohou obstát. Žalobce dále v odvolání namítal, že i přes negativní stanovisko PČR mohl silniční úřad vydat povolení

ke zvláštnímu užívání komunikace. Nejedná se ani o závazné stanovisko ve smyslu ust. § 149 odst. 1 správního řádu.

Dne 12. 8. 2013 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil.

Pro posouzení věci jsou rozhodná následující zákonná ustanovení.

Podle ust. § 25 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích platí, že k užívání dálnic, silnic a místních komunikací jiným než obvyklým způsobem nebo k jiným účelům, než pro které jsou určeny (dále jen „zvláštní užívání“), je třeba povolení příslušného silničního správního úřadu vydaného s předchozím souhlasem vlastníka dotčené pozemní komunikace, a může-li zvláštní užívání ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu, také s předchozím souhlasem ministerstva vnitra, jde-li o dálnici a rychlostní silnici, v ostatních případech se souhlasem příslušného orgánu Policie České republiky. Souhlas vlastníka se zvláštním užíváním podle odst. 6 písm. c) bodu 3 a odst. 6 písm. d) se nevyžaduje v případě, že se jedná o veřejně prospěšnou stavbu; k návrhu na zvláštní užívání může vlastník uplatnit námitky, o kterých rozhodne silniční správní úřad.

Podle ust. § 25 odst. 6 písm. c) bod 4 tohoto zákona platí, že zvláštní užívání dálnice, silnice a místní komunikace je užití dálnice, silnice nebo místní komunikace a silničního pomocného pozemku pro zřizování vyhrazeného parkování.

Podle ust. § 149 odst. 1 správního řádu platí, že závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu; správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.

Podle ust. § 149 odst. 3 správního řádu platí, že jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.

Podle ust. § 149 odst. 4 správního řádu platí, že jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.

Podle ust. § 149 odst. 5 správního řádu platí, že nezákonné závazné stanovisko lze zrušit nebo změnit v přezkumném řízení, k němuž je příslušný nadřízený správní orgán správního orgánu, který vydal závazné stanovisko. Jestliže správní orgán při své úřední činnosti zjistí, že jiný správní orgán učinil nezákonné závazné stanovisko, dá podnět správnímu orgánu příslušnému k přezkumnému řízení a vyčká jeho rozhodnutí.

Podle ust. § 149 odst. 6 správního řádu platí, že zrušení nebo změna závazného stanoviska je v případě, že rozhodnutí, které bylo závazným stanoviskem podmíněno, již nabylo právní moci, důvodem obnovy řízení.

Podle ust. § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle ust. § 4 odst. 4 správního řádu platí, že správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.

Podle ust. § 50 odst. 1 správního řádu platí, že podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správním orgánům z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

Podle ust. § 50 odst. 4 správního řádu platí, že pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, vč. toho, co uvedli účastníci.

Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu platí, že odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popř. na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

Z citovaného ust. § 25 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích vyplývá, že příslušný silniční správní úřad si musí v případě žádosti o užívání komunikace jiným než obvyklým způsobem nebo k jiným účelům především vyjasnit, zda může toto zvláštní užívání ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu a pokud ano, má povinnost vyžádat si souhlas příslušného orgánu Policie České republiky.

Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 20/2009 – 63, předmětné ustanovení patří mezi ty právní normy, jež zakládají možnost správních orgánů zvolit při řešení konkrétního případu jedno z více právně možných rozhodnutí. Takové správní uvážení však nelze zaměňovat s libovůlí. Správní orgán musí vždy při svém správním uvážení brát v úvahu - mimo základních zásad a principů činnosti správních orgánů stanovených ve správním řádu - především účel předmětného ustanovení zakládajícího

možnost správního uvážení a s ohledem na takový účel v konkrétní věci rozhodnout. Vzhledem k tomu, že zákon nestanoví žádný postup, na jehož základě by mohl silniční správní orgán dospět k závěru, že konkrétní zvláštní užívání komunikace by mohlo ovlivnit bezpečnost a plynulost silničního provozu, je zcela na jeho správním uvážení, zda k takovému závěru dospěje či nikoliv. S tímto názorem se Krajský soud v Brně ztotožňuje.

Platí přitom, že úkolem soudu ve správním soudnictví není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004 – 43, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 16/2008 – 48).

Správní orgán byl, vztaženo k nyní projednávané věci, povinen v rámci správní úvahy dovodit, zda žalobcem požadované zvláštní užívání může ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu; pokud by tomu tak nebylo, souhlas příslušného orgánu Policie České republiky není zákonem vyžadován (viz ust. § 25 odst. 1 věta první zákona o pozemních komunikacích).

V rámci odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu je uveden pouze výsledek této správní úvahy bez toho, aniž by tato samotná byla jeho obsahem (správní orgán uvedl, že „jelikož silniční správní úřad uvážil, že zvláštní užívání by mohlo ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu, zažádal ještě téhož dne příslušný orgán Policie ČR...“). Napadené rozhodnutí žalovaného pak k této otázce uvedlo, že z ust. § 25 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je zřejmé, že předchozí souhlas příslušného orgánu Policie ČR je třeba, může-li zvláštní užívání ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu. Souhlasné stanovisko příslušného orgánu policie je zákonná podmínka pro vyhovění žádosti žadatele, neboť žádosti o užívání komunikace k jiným než obvyklým účelům formou rozhodnutí nemůže silniční správní úřad vyhovět, pokud nemá k dispozici souhlasné stanovisko příslušného orgánu Policie ČR. Dále žalovaný konstatoval obsah shora citovaných stanovisek policejních orgánů a uvedl, že nadřízený orgán PČR ve svém sdělení ze dne 17. 4. 2013 jednoznačně upřesnil nesouhlasné stanovisko s ohledem na vliv záměru žadatele na bezpečnost nebo plynulost silničního provozu.

Z uvedeného je zřejmé, že oba správní orgány dospěly k závěru, že zvláštní užívání komunikace může ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu, prvostupňový správní orgán důvody vedoucí k tomuto závěru neobjasnil, žalovaný odkázal na citovaná stanoviska Policie ČR.

V rámci řízení před prvostupňovým správním orgánem nebylo ani postaveno najisto, zda žalobce požadoval zřízení jednoho parkovacího stání či dvou těchto stání. V žádosti o zvláštní užívání komunikace a v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí žalobce uvedl, že se jedná o zřízení jednoho parkovacího stání, v žádostech o závazné stanovisko

prvostupňového správního orgánu směrem k příslušnému orgánu Policie ČR ze dne 30. 10. 2012 a 12. 2. 2013 je uvedeno, že se žádá posouzení zřízení dvou parkovacích stání pro obyvatele RD č. p. 7, žadatele R. M., H. 7.

Ani žalovaný se v rozporu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu nevypořádal s námitkou žalobce, že zřízení jednoho parkovacího místa nemůže ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu. Otázka, v jakém rozsahu mělo dojít k zamýšlenému zřízení parkovacích stání, není doposud vyjasněna, zároveň chybí i řádná správní úvaha, z jakého důvodu by jedno (?) vyhrazené parkovací stání pro obyvatele domu, před nímž má být umístěno, mělo ohrozit plynulost a bezpečnost silničního provozu.

Bylo na prvostupňovém správním orgánu, resp. v rámci odvolacího řízení na žalovaném, aby si ujasnil otázku, zda vůbec může zřízení parkovacího stání (příp. parkovacích stání) mít vliv na bezpečnost a plynulost silničního provozu. Pro tuto správní úvahu by bylo vhodné zjistit, z jakého důvodu a za jakých podmínek by osoba žadatele hodlala vyhrazené parkovací stání užívat, zda se např. jedná o osobu zdravotně postiženou, příp. zjistit i to, zda vůbec hodlá parkovací stání využívat pro svoji potřebu, z jakého důvodu a v jakém rozsahu.

Za stavu, kdy by správní orgán dospěl na základě řádně vylíčené správní úvahy k závěru, že by mohla být zřízením parkovacího stání ohrožena bezpečnost nebo plynulost silničního provozu, nastupují pro tento orgán (ať již prvostupňový či odvolací) další povinnosti vyplývající z ust. § 125 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a § 149 správního řádu.

Z citované zákonné úpravy vyplývá, že závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Proto, aby mohl dotčený orgán státní správy věc správně posoudit, je především potřeba, aby mu byly poskytnuty dostatečné podklady ze strany správního úřadu vydávajícího rozhodnutí ve věci, jsou-li k tomu potřebné. Zda tomu tak v dané věci bylo, není možné z obsahu správního spisu zjistit, neboť z něj nevyplývá, o kolik parkovacích vyhrazených míst se mělo jednat, prvostupňový správní orgán požádal o stanovisko ke dvěma vyhrazeným parkovacím stáním před RD č. p. 7 ve Slavkově u Brna. Dotčený orgán státní správy podle obsahu správního spisu zřejmě neměl ani informace, z jakého důvodu a v jakém rozsahu má být vyhrazené parkovací stání využíváno, příp. zda se nejedná i o důvod spočívající ve zhoršeném zdravotním stavu zamýšleného uživatele.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že s ohledem na zvláštní postavení závazného stanoviska, kdy jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je zvlášť významné přiměřené použití ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a 68 správního řádu), především pak ust. § 68 odst. 3 citovaného zákona; obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí.

V rámci odvolacího řízení byl pak žalovaný, jak shora uvedeno, povinen vypořádat se se všemi odvolacími námitkami, tedy např. i s námitkou žalobce, že zřízením jednoho

vyhrazeného parkovacího místa nemůže být ohrožena bezpečnost nebo plynulost silničního provozu ve městě. Zároveň, jelikož odvolání žalobce směřovalo i proti obsahu stanoviska Policie ČR, byl žalovaný povinen (na základě úvahy, že závazné stanovisko je v dané věci třeba) vyžádat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska a tomuto správnímu orgánu zaslat odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků řízení. K tomuto postupu nedošlo a žalovaný na vysvětlenou argumentoval tím, že v mezidobí došlo k přezkumnému řízení ve smyslu ust. § 149 odst. 5 správního řádu. Žalovaný nebyl oprávněn postupovat tímto způsobem, ale měl respektovat zákonem daný postup ve smyslu ust. § 149 odst. 4 správního řádu, včetně zaslání odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků řízení nadřízenému správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Navíc z obsahu správního spisu není vůbec patrná argumentace, na jejímž základě prvostupňový správní orgán podal podnět k přezkumnému řízení.

Postupem zvoleným správními orgány obou stupňů došlo k porušení shora citovaných ustanovení zákona o pozemních komunikacích a správního řádu. Z hlediska přezkumu zákonnosti nemůže napadené rozhodnutí žalovaného obstát. Krajský soud v Brně proto žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.), přičemž žalovaný je v souladu s ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku. Žalovaný vytkené vady napraví či zajistí jejich napravení.

VI. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení v plné výši, přičemž neshledal existenci důvodů, které by měly vést byť i jen k částečnému nepřiznání těchto nákladů. Náhrada nákladů řízení se sestává z náhrady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. 10. 2015

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu